

Полицајац је чукао на постољу и осматрао трг, пролазнике, зграде около и прозоре на њима. Да му је неко откинуо нос личио би на сфингу. Одавно се нико не пита како то да полицајце не заболе ноге од вишесатног чуцања на постољима. Изгледа да су уз јутарњу кафу од цикорије добијали и порцију стероида, тако да не само да се разбуде него и утрну па замор и бол у ножним мишићима и не осећају.

Тај би из тог чучећег става могао да у трену скочи десетак метара и баци се на жртву, помисли Елвира. Стресла се при помисли да јој на рамена и леђа скочи набилдована мрцина од стотридесет кила мишића и крупних, вероватно ојачаних костију.

Погледала је на свој локатор. Опет исто. Говори јој да је тражена тачка ту, у кругу од пет метара, али је она није видела. Осим ако није тачно испод или у полицајчевом постољу! Ко би нормалан у полицијско осматрачко постоље сакрио улаз у канализацију града? Но, ако би поново поставила ово питање себи, лако би могла кроз одговор да се одведе до свог оца, који је био све само не уобичајен тип. Никада није радио, није крао, није се коцкао, изузетно је баратао ватреним и хладним оружјем, од њега су зазирали и криминалци и полицајци. Издржавао је жену и ћерку и успевао да породични стандард држи на прилично високом нивоу. И то у граду у ком су убиства, пљачке, борбе између банди и са полицијом биле свкодневна, ако не и свакосатна појава. Тек кад је поодрасла, Елвира је открила да се њен отац бавио шверцом конзервиране хране. Иако су многи завидљивци организовали туре праћења, па чак и нападе, никада нико није сазнао одакле је он доносио конзерве, старе преко

двеста година, али са итекако употребљивом садржином. Знао је да климне главом и каже „да су некада знали како се праве ствари“.

Елвира престаде мислити о оцу. Приђе полицајцу.

— Изволите... — глас му је био равна линија.

— Можете ли проверити ажурност моје мапе ... — пружила му је локатор.

Прихватио је и у локатор укључио танки кабел са своје појасне радне станице. Брзо је прелазио прстима преко екрана локатора.

— Ево, мапа је сада ажурна — вратио јој је уређај. — Подесио сам га да аутоматски преузима све надоградње...

— Хвала... — Елвира му окрену леђа.

Опет исто. Локатор је показао да се улаз налази у постољу.

Плашећи се да би могла бити сумњива, ако би се дуже задржавала у близини, гледајући у локатор прошла је поред полицајца. Кад му је дошла на неколико метара са стране, брзо се окренула и осмотрила трг. Било је десетак пролазника, који су журили за неким својим пословима.

Опустила је десну руку низ тело и шаком направила карактеристичан заокрет. Истог тренутка јој је на длан слетео танки и дуги нож из лежишта на надланици.

Закорачила је ка полицајцу, истурајући и подижући руку са ножем. Осетио је њено приближавање, окренуо главу и у делићу секунде препознао напад. Сав се напео у замаху за скок, истовремено спуштајући длан на дршку пиштоља. Није имао времена ни да скочи ни да потегне пиштољ, јер је Елвира већ бацила нож ка његовој глави. Иако је инстинктивно покушао да тргне главу са путање ножа, није имао довољну брзину и сечиво је продрло дубоко, расецајући кости лобање изнад левог ока и меку масу мозга. Уз кратак уздах полицајац се скљокао са постоља. Неколико

пролазника је видело шта се догодило, али су окренули главе и убрзали ход.

Елвира прискочи постољу. Локатор је показивао да се налази на правом месту.

Пипала је тражећи неко скривено дугме или сензорско поље, али није проналазила ништа. Паника ју је хватала јер је знала да су до сада већ регистровали смрт полицајца и да је дата нечујна узбуна. У року од два минута трг ће врвети од полицајаца, а возила ће блокирати околне улице.

Чула је све снажнији клокотави звук. Први хеликоптер је већ прилазио тргу, летећи тик испод куполе.

— До ђавола! — вриснула је и снажно гурнула постоље, померивши га.

Угледала је поклопац шахта испод постоља. Ни пет секунди касније већ се спуштала низ металне пречаге у бетонску дубину.

Смрад фекалија ју је нагонио на повраћање. Убрзала је спуштање јер се уплашила да ће се неки од полицајаца нагнути над шахт и пуцати, или бацити ручну бомбу за њом. Висећи на металним пречагама била је лака мета. Но, Елвира није знала да се полицајци никада нису надвиривали над отворене шахтове, јер нису хтели да им прецизан хитац из дубине откине главу.

Нечија нога је дискретно гурнула поклопац и шахт је затворен. Проблем је за полицију био решен — нема отвореног шахта, нема ни надвиривања. А због мртвог колеге ће бити покренута истрага. Као и много пута до сада.

Елвира се спустила у широки тунел. Ту и тамо су групице од по пет-шест пацова трчкарале, прескачући поток смрдљиве воде који је текао средином тунела. Са плафона су светлела мутна светла

из прљавих светиљки. Погледала је на локатор. Показивао је да крене низ тунел, пратећи ток поточића.

Мислила је на очекивану награду. Отац јој је пре три дана, на самртној постељи, учитао у локатор пут до заборављене ризнице са конзервама хране, отварајући јој на тај начин могућност да и сама постане шверцер. И да лагодно живи од туђе глади.

Пратила је упутства са локатор, скретала у бочне тунеле, пењала се степеницама, силазила у дубине, враћала се у више нивое. А онда се обрела испред узаних металних врата, на којима се налазила једноставна квака. Локатор је показивао крај пута.

Отворила је врата. Сензори су регистровали покрет и укључили светиљке на таваници. Елвира провири и застаде шокирана. Просторија је била огромна, пружала се стотинама метара у дужину и ширину и била је испуњена стелажама и рафовима крцатим конзервама.

— Оче мој, хвала ти... — прошапутала је.

Иако је њен отац деценијама одавде узимао конзерве да би их продавао, Елвира није могла ни приметити одакле је узмано, толико их је било. Ово ће и моје дете наследити, помислила је, а осмех јој се ширио лицем. Кад би све ово могла одједном продати, имала би толико новца да купи све у граду, па чак можда и да купи излазак на површину.

Пришла је најближем рафу, размотала велику торбу и почела у њу слагати конзерве.